



Rihay Szabolcs igehirdetése
Tamás mise, Budapest, 2011.10.09.

János 10.10b

„Én azért jöttem, hogy életük legyen, sőt bőségben éljenek.”

13 éves voltam, amikor először voltam Nyugaton. Itthon akkor még a szocializmus ideje volt, a kirakatok szürkék voltak, unalmasak, majdnem üresek, este sötétek - majdnem olyanok, mint ma a körút évek óta elhagyott üzletei. Este érkeztünk meg egy kisvárosba, ahol először megszálltunk, levertük a sátrat és elindultunk sétálni. Az első kirakathoz leragadtam: ki volt világítva, tömve volt áruval, színes volt, és olyan bőséges a választék, hogy nem tudtam betelni vele. A 13 éves kisSzabolcs ott állt tátott szájjal, és a szüleim csak azzal az ígérettel tudtak továbbráncigálni onnan, hogy fogok még ilyet látni.

Ma kimenni Bécsbe vagy Londonba már nem annyira nagy szám, és a különbségek is csak kulturálisak, a boltokban ugyanaz van, nem is ámul senki a bőségen.

Nem voltunk gazdagok. Mi hatosával vettük a tojást, a szomszédasszony pedig tálcán hordta haza. Anya mesélte, hogy neki a bőség és a gazdagság jelképe ez a tálca tojás volt – ha egyszer igazán gazdag lesz, akkor majd ő is tálcán hordja haza a tojást. Gyerekkoromban amikor úticsomagot kaptunk a menzán, néha volt mellé rostos Sió baracklé, úgy két deci lehetett, soha nem volt elég. Nekem a bőség azt jelentette, hogy annyi baracklevet iszom meg, amennyit akarok. Ma anya meg tud venni egy tálca tojást is, én pedig hálát adok minden pohár barackléért, a gazdagságért.

Egy svéd tudós, Hans Rosling tartott egy előadást a mosógépről, vagyis arról, hogy amikor a szülei megvették az első mosógépüket, ez 1950 körül lehetett, áthívták a nagymamát, hogy nézze meg. A nagy megbabonázva nézte, ahogy bepakolták a szennyes ruhákat a gépbe, ő maga akarta megnyomni a gombot és odahúzott egy széket és végignézte a teljes mosási programot. A nagy egész addigi életében a mosás roppant időigényes, fárasztó munka volt – de ki ad ma hálát a mosógépért?

Ma kiutazni Bécsbe, tojást venni, baracklevet inni, mosógéppel mosni a többségünknek nem elérhetetlen, ma már másra vágyunk, egzotikus utazásra, okostelefonra, bármire – de a Tamás-mise offertóriumai legtöbbször olyanoknak mennek, akiknek a mindennapi betevője, az emberhez méltó körülményei is kérdésesek.

Azért meséltem el ezeket a történeteket, hogy megmutassam, a gazdagság és a bőség viszonylagos fogalmak – az ember legtöbbször, akárhol is tart az életében, elégedetlen, többet akar, irigykedik, elvágyódik.

Az első példa erre Ádám és Éva története. Ott vannak a világ legkülönbözőbb nudista kempingjében, amit csak el tudunk képzelni, nem fáznak, van mit enniük, nem aggódnak a holnapért, nem pofátlankodik be egy harmadik a kapcsolatukba, sőt ott van Isten, aki közöttük jár-kelel a kertben – elég ez nekik? Nem.

John Milton, a költő mondja, hogy az elme (önnön műhelye önmagában) a poklot mennyé, a mennyet pokollá teheti”.

Az emberi elme csodálatos dolgokra képes: ha a páciens hisz benne, akkor a placebótól elmúlik a fájdalom, sőt meggyógyulnak betegek - de az ellenkezője is tökéletesen működik, a félelmeink, lelki fájdalmaink, aggodalmaink meg is betegíthetnek bennünket.

Ha úgy indulunk el egy tárgyalásra, állásinterjúra, bárhová, hogy úgysem sikerül, akkor nem is fog, ha viszont felvértezzük magunkat reménykedéssel, bizakodással, hogy „úgyis sikerül”, akkor nagyon jó esélyeink vannak. A teológián közmondásos volt a vizsgaidőszakban, hogy Viktorral, a szobatársammal kora reggel hangosan énekeltük az Erős vár a mi Istenünket vizsgára menet, mert tudtuk, hogy a tudásunkban lévő hiányosságokat csak az Isten jótékony szeretete rejtheti el a vizsgáztató tanáraink elől – és így is lett mindig.

Az agyunk csodákra képes, meggyógyít, eltakarja a fájdalmat, csodálatos világot varázsolhat körénk, sikerre visz. Akkor miért nem vagyunk mindannyian elégedettek, sikeresek, egészségesek, boldogok?

Ott van az a kígyó az Éden óta, Jágó Othelló mellett, a hamis barátok. A teljes igevers, amiből a prédikáció alapigéje van, így szól: „A tolvaj csak azért jön, hogy lopjon, öljön és pusztítson, én azért jöttem, hogy életük legyen, sőt bőségben éljenek.”

Mert a fülünkben ott dobol, hogy bezzeg a másiknak, hogy nekem úgysem sikerülhet, úgyis elromlik, hogy vannak bűnök, amiket nem lehet megbocsátani, hogy az elveszített bizalmat nem lehet visszaszerezni, hogy az egész életünk tönkrement már, hogy ezt dobta a gép, hogy már minek változtassak, úgyis meghalunk, minek az egész felhajtás.

Kedves Testvéreim, Isten különleges teremtményei vagyunk, a teremtés koronái – nemcsak a férfi, hanem a férfi és a nő együtt, Isten képmása a Földön, olyan képességekkel-aggal, amelyik képes megváltoztatni a valóságot, amelyik Isten szándéka szerint a rosszat jóvá, a beteget egészségessé, a kudarcot sikerré tudja változtatni.

Isten a teremtés óta így néz ránk, a teremtés óta azt akarja, hogy így nézzünk magunkra, hogy ilyenek lássuk magunkat. Nézőpontváltást akar – hogy ne a kígyó szemével lássuk magunkat és a világot, hanem úgy, ahogyan ő lát minket.

Annak idején a kígyó suttogott Ádám és Éva fülébe, most Jézus suttog, sőt kiabál a fülünkbe, hogy Isten szeret, Isten nagyra tart, Isten elfogad téged. Hogy Jézust küldte hozzád, érted, hogy megfogja a kezéd és hazavezessen. Nézz és láss – a megváltás szól az agyunknak és a szemünknek is. Ha nem változik meg a látásunk, nincs miért hálát adni. Isten szeretete nélkül a világ egy rettenettel teli, magányos hely, ahol farkastörvények uralkodnak.

Ismeritek azt a gyakorlatot-játékot, a bizalompróbát, amikor egyvalaki kiáll háttal egy asztal szélére, a csapat többi tagja pedig megáll mögötte két sorban, egymással szemben, a szemben állók megfogják egymás kezét, és aki az asztalon áll, hátra sem nézve beledől a többiek kezébe? Félelmetes. Tudod, hogy ott vannak mögötted, tudod, hogy el fognak kapni,



tudod, hogy nem lesz semmi baj, tudod, de nem látod. Majdnem tökéletesen biztos vagy benne, de csak majdnem. És amikor szólnak, hanyatt dőlsz, és zuhansz. Borzasztó érzés. De a megérkezés, a zuhanás vége, a biztonság, a megérkezés, hogy elkaptak, hogy minden rendben van – ez a bőség pillanata.

Az őszi az emberiség történetében az aratás és a bőség időszaka – még a mai, „a hipermarketben bármikor mindent megkapunk” korban is. És, ezzel párhuzamosan az őszi a hálaadás időszaka, az élelemért, a bőségért.

Tudom, hogy igények kielégítéséről szól szinte minden, a Maslow-piramisról, a mindig fölfeléről, arról, hogy akármennyink is van, mindig többet, többet és többet kívánunk. De megelégedett, jóllakott, boldog emberek csak úgy leszünk, ha megállunk, és körbenézünk mindazon a gazdagságon, amit Isten adott – családon, barátokon, közösségen, ételen-italon, munkán és szórakozáson, tetőn a fejünk felett, konyhakerten, természetesen, bőségben, a kegyelmen, az elfogadáson, Isten átölelő szerelmén.

Bőségre vagyunk teremtve. És, mert úgy tűnik az emberiségnek ez nem volt elég, bőségre vagyunk megváltva is. Élünk vele, adjunk hálát érte. Ámen.